

JAMES PATTERSON

HÄMÄHÄKIN AIKA

ALEX CROSS

Hämähäkin aika

James Patterson

Hämähäkin aika

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

SAGA Egmont

Hämähäkin aika

Translated by Jorma-Veikko Sappinen

Original title: *Along Came a Spider*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1993, 2023 James Patterson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727175096

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Prologi

Leikitään että (1932)

Princetonin lähistöllä New Jerseyssä maaliskuussa 1932

Charles Lindberghin maalaistalossa loistivat kirkkaat, punakellertävät valot. Talo näytti leimuavalta linnalta tuolla Jersey synkällä, kuusikkoisella kolkalla. Sumean usvan riekaleet koskettivat poikaa hänen lähestyessään ensimmäistä todellista voitonhetkeään, ensimmäistä iskuaan.

Oli pilkkopimeää, ja maa oli märkää, kuraista ja täynnä lätäköitä. Sitä hän oli odottanutkin. Hän oli ottanut suunnitelmissaan huomioon kaiken, myös sään.

Hänellä oli yhdeksännumeroiset miesten työsaappaat. Saappaiden kärkiin ja kantapäihin oli tungettu revittyä kangasta ja *Philadelphia Inquirerin* suikaleita.

Jalanjälkiä oli tarkoituskin jäädä, paljon jalanjälkiä. Miehen jälkiä. Ei kaksitoistavuotiaan pojan. Ne johtaisivat Stoutsburgin–Wertsvillen tieksi nimitetyltä piirikunnan valtatieltä maalaistalolle ja takaisin.

Kun poika saavutti männikön, joka oli alle kymmenen metrin päässä rönsyilevästä talosta, häntä alkoi hytisyttää. Kartano oli

juuri niin mahtava kuin hän oli kuvitellutkin: pelkästään toisessa kerroksessa oli seitsemän makuuhuonetta ja neljä kylpyhuonetta. Sellainen oli Lucky Lindyn ja Anne Morrowin maaseutuasuunto.

Kova juttu, hän ajatteli.

Poika hivuttautui yhä lähemmäksi ruokasalin ikkunaa. Häntä kiehtoi tuo olotila, jota nimitettiin kuuluisuudeksi. Hän ajatteli sitä usein. Melkein kaiken aikaa. Millaista kuuluisuus todella oli? Miltä se tuoksui? Miltä se maistui? Miltä kuuluisuus läheltä katsottuna näytti?

Ja tuossa »maailman suosituin ja lumoavin mies» oli, istui pöydän ääressä. Charles Lindbergh oli kuin olikin pitkä ja tyylikäs, ja hänellä oli suurenmoisen kultaiset hiukset ja vaalea iho. »Lucky Lindy» näytti toden totta olevan kaikkien muiden yläpuolella.

Samaa maata oli selvästi myös hänen vaimonsa Anne Morrow Lindbergh. Annella oli lyhyt tukka. Se oli kihara ja musta ja sai hänen ihonsa näyttämään kalkinvalkealta. Pöydällä palavien kynttilöiden valo näytti tanssivan hänen ympärillään.

Kumpikin istui hyvin suorana tuolillaan. Aivan, kyllä he näyttivät ylivermaisilta, kuin olisivat olleet Jumalan erikoislahjoja maailmalle. He pitivät päänsä pystyssä ja söivät hienoin elein. Poika pinnisti katsettaan erottaakseen mitä pöydässä oli. Virheettömillä posliinilautasilla näytti olevan lampaankylyjyksiä.

»Minusta tulee kuuluisampi kuin teistä surkeista törpöistä», poika kuiskasi viimein. Hän lupasi sen itselleen. Jokainen yksityiskohta oli mietitty tuhanteen kertaan, ainakin tuhanteen. Hän kävi toimeen erittäin järjestelmällisesti.

Poika haki puiset tikkaat, jotka olivat jääneet työmiehiltä autotallin lähelle. Hän puristi tikkaita kylkeään vasten ja meni kohtaan, joka oli kirjaston ikkunan vieressä. Hän kiipesi

äänettömästi lastenhuoneeseen. Hänen verensä kiersi kohisten ja sydän jyskytti niin kovaa, että sen kuuli.

Käytävän lampusta lankesi valoa lapsen huoneeseen. Poika näki kehdon ja siinä unia vetelevän pikku prinssin. Charles junior, »maailman kuuluisin lapsi».

Kehdon toisella puolella oli vetoa estämässä värikäs varjostin, jossa oli maatilan eläinten kuvia.

Poika tunsu itsensä viekkaaksi ja nokkelaksi. »Täältä tulee herra Kettu», hän kuiskasi ja työnsi ikkunan hiljaa auki.

Sitten hän nousi tikkailla vielä yhden askelman ja astui viimeinkin lastenhuoneeseen.

Hän seiso i kehdon luona ja katseli pikkuprinssiä. Yhtä kultakiharainen kuin isänsä, mutta lihava. Charles nuorempi oli jo lihava, vaikka oli vasta vuoden ja kahdeksan kuukauden ikäinen.

Poika ei enää pystynyt hillitsemään itseään. Kuumat kyynleet valui vat hänen silmistään. Hänen koko kehonsa alkoi vapista turhautumisesta ja raivosta – joihin tosin sekoittui hänen elämänsä suurenmois in ilo.

»No niin, isin pikkumies. On aika lähteä», hän mutisi.

Hän otti taskustaan pikkuruisen kumipallon, johon oli kiinnitetty joustava nauha. Hän sujautti merkillisen näköisen kapistuksen Charles nuoremman päähän samalla hetkellä kun pienet siniset silmät aukenivat.

Kun lapsi aikoi huutaa, poika napsautti kumipallon suoraan pieneen kuolaavaan suuhun. Hän työnsi kätensä kehtoon, otti pikku Lindberghin syliinsä ja palasi ripeästi alas tikkaita. Kaikki sujui suunnitelman mukaisesti.

Poika puristi kallisarvoista, sätkivää nyyttiä sylissään, lähti juoksemaan takaisin kuraisten peltojen poikki ja katosi pimeyteen.

Hän hautasi Lindberghin piloille hyysätyn lapsen kolmen kilometrin päähän maalaistalosta – *hautasi lapsen elävältä*.

Se oli vain alkua tuleville tapahtumille. Olihan hän itsekin vasta pikkupoika.

Hän oli ryöstänyt Lindberghin lapsen, ei Bruno Richard Hauptmann. Hän oli tehnyt sen aivan yksin.

Kova juttu.

I

Maggie Rose ja Käppänä-Goldberg
(1992)

1

Oli varhainen aamu joulukuun 21. päivänä vuonna 1992, ja minä olin Washingtonin 5. kadulla sijaitsevan taloni lasikuistilla vailla huolen häivääkään. Pienessä, kapeassa huoneessa oli hujan hajan vanhoja talvitakkeja, työsaappaita ja vaurioituneita lasten leluja. En antanut niiden häiritä. Minä olin kotona.

Soittelin Gershwiniä hieman epävireisellä pianollamme, joka oli joskus ollut oikein hieno. Kello oli vasta vähän yli viisi aamulla ja kuistilla kylmä kuin pakastinkaapissa.

»Amerikkalainen Pariisissa» oli pienen uhrauksen arvoinen.

Keittiössä pärisi puhelin. Ehkä minä olin voittanut Washingtonin, Virginian tai Marylandin lotossa, mutta minulle oli unohdettu soittaa edellisenä iltana. Osallistun säännöllisesti kaikkiin kolmeen epäonnen peliin.

»Mummi? Vastaisitko?» huusin verannalta.

»Se on sinulle. Voit saman tien vastata itse», kärttyisä isoäitini huusi takaisin. »Ei ole järkeä minunkin nousta. Ei järkeä tarkoittaa meillä päin järjetöntä.»

Emme käyttäneet aivan noita sanoja, mutta suunnilleen noin keskustelu meni. Niin se menee aina.

Onnahtelin keittiöön väistellen leikkikaluja aamukankein jaloin. Olin tuolloin kolmenkymmenenkahdeksan. Niinhän sitä tavataan sanoa, että jos olisin tiennyt eläväni näin vanhaksi, olisin pitänyt itsestäni parempaa huolta.

Osoittautui, että soittaja oli kumppanini rikosten poluilta: John Sampson. Sampson tiesi, että olin jalkeilla. Sampson tuntee minut paremmin kuin omat lapseni.

»Huomenta, suklaamuru. Ollaanko sitä jalkeilla?» hän kysyi. Muuta esittelyä ei kaivattu. Sampson ja minä olemme olleet parhaita ystäviä siitä lähtien kun yhdeksänvuotiaina aloimme näpistellä Parkin Corner Variety -puodista valtion halpatalojen läheltä. Silloin meillä ei ollut aavistustakaan, että Parkin ukko olisi ampunut meidät hengiltä yhdestä pihistetyistä tupakka-askista. Mummimamma olisi tehnyt meille vielä pahempaa, jos olisi saanut tietää rikoskierteestämme.

»En ollut jalkeilla, mutta nyt olen», sanoin luuriin. »Kerro hyviä uutisia.»

»On tehty uusi murha. Ilmeisesti meidän poikamme taas», Sampson sanoi. »Odottavat meitä. Puolet vapaasta maailmasta on jo siellä.»

»Liian aikaista katsella lihakärriä», mutisin. Minua kuvotti. En minä sillä tavoin halunnut päivääni aloittaa. »Saamari. Voi vittu.»

Mummimamma kohotti katseensa höyryävästä teestään ja pehmeistä kananmunistaan. Hän loi minuun tekopyhän talon emännän katseensa. Hän oli jo pukeutunut mennäkseen kouluun, jossa hän seitsemänkymmentäyhdeksänvuotiaanakin

käy edelleen vapaaehtoistyössä. Sampson antoi verisiä lisätietoja päivän ensimmäisistä henkirikoksista.

»Varo sanojasi, Alex», mummi sanoi. »Ole hyvä ja varo sanojasi niin kauan kuin aiot asua tässä talossa.»

»Olen siellä kymmenen minuutin päästä», sanoin Sampsonille. »Minä omistan tämän talon», sanoin mummillem.

Hän voihkaisi kuin olisi kuullut tuon kauhean uutisen ensimmäisen kerran.

»On tehty taas raaka murha, nyt Langley Terracella. Vaikuttaa himomurhaajan työltä. Pelkään että on», kerroin.

»Paha juttu», mummimamma sanoi. Hänen pehmeänruskeat silmänsä tavoittivat katseeni eivätkä väistyneet. Hänen valkoinen tukkansa näytti alusliinalta, jollaisia hän pitää olohuoneemme kaikilla tuoleilla. »Paha juttu miten surkeaan kuntoon poliitikot ovat tämän kaupungin päästäneet. Joskus minusta tuntuu, että meidän pitäisi muuttaa pois Washingtonista.»

»Minusta tuntuu joskus samalta, mutta kaipa me pärjäämme», sanoin.

»Niin, mustat pärjäävät aina. Me pidämme pintamme. Kärsimme vaieten.»

»Emme aina vaieten», huomautin.

Olin jo päättänyt ottaa vanhan tweedtakkini. Oli murhapäivä, mikä merkitsi että tapaisin valkoisia. Irtotakin päälle panin Georgetown-verryttelypuseron. Se sopi paremmin ympäristöön.

Sängyn vieressä kaapin päällä oli Maria Crossin kuva. Vaimoni oli kolme vuotta aikaisemmin ammuttu ohiajavasta autosta. Useimpien Southeastissa tehtyjen murhien tavoin sekin oli edelleen selvittämättä.

Matkallani keittiön ulko-ovelle pysähdyin suutelemaan isoäitiä. Olemme tehneet niin siitä lähtien kun olin kahdeksan.

Sanomme myös hyvästi siltä varalta, ettemme enää näe toisiamme. Tapaa on pidetty yllä jo melkein kolmekymmentä vuotta, siitä lähtien kun mumminamma otti minut huostaansa ja päätti, että tekisi minusta jotakin.

Hän teki minusta murhia tutkivan poliisin, jolla on tohtorinarvo psykologiassa ja joka työskentelee ja asuu Washingtonin slummeissa.

Painajaismainen trilleri aloittaa menestyssarjan, jota ei voi ohittaa.

Afroamerikkalainen Alex Cross on Washington DC:n apulaispoliisipäällikkö ja entinen psykologi. Kun Cross määrätään keskeyttämään kahden mustan prostituoidun murhatutkinta ja keskittymään eliittikoululaisten sieppaukseen, on hän alkuun enemmän kuin ärtynyt. Cross ei kuitenkaan arvaa, mitä hänellä on vastassaan...

Siepatut lapset Maggie Rose ja Michael ovat kadonneet kuin maan alle. Tuntematon sieppaaja vaatii Maggie Rosesta 10 miljoonan dollarin lunnaita. Hän saa rahat – mutta ei vapauta tyttöä. Michael löydetään silvottuna ja murhattuna. Tapaus nousee otsikoihin ja järkyttää koko maata. Juuri sitä kuuluisuudenjanoinen murhaaja haluaa. Alex Cross ja FBI-agentti Jezzie Flanagan yrittävät kuumeisesti etsiä rikollisen käsiinsä, mutta onko jo liian myöhäistä?

Hämähäkin aika aloittaa trillerisarjan etsivä Alex Crossista. Kirjasta on tehty menestyselokuva *Tappava seitti*, jonka pääosaa näyttelee Morgan Freeman.

Yhdysvaltalainen **James Patterson** (s. 1947) on yksi kaikkien aikojen menestyneimmistä jännityskirjailijoista. Hänen kirjojaan on myyty yli 400 miljoonaa kappaletta. Patterson on Guinness World Record -listalla eniten #1 New York Times -bestsellersijoituksia keränneenä kirjailijana.